

احمد صافی

معلمی الگو و هدایت‌گر

به نام خداوند بخشنده و مهربان

از شمار دو چشم، یک تن کم وز شمار خرد، هزاران بیش
«رودکی»

آموزش و پرورش یکی از نهادهای تأثیرگذار در تربیت نیروی انسانی و مهم‌ترین بخش سازنده و مولد سرمایه انسانی کشور می‌باشد. اهمیت سرمایه انسانی در ارتقاء و رشد بهره‌وری و یا به قولی بزرگ‌ترین مزیت رقابتی کشورها در توسعه است و به‌طور قطع و یقین، پویایی و اثربخشی اهداف این نهاد به عاملیت معلمان این سازمان وابسته است. معلم در تراز جمهوری اسلامی ایران با توجه به سند تحول بنیادین وزارت آموزش و پرورش عبارت است از: «هدایت‌گر، امین و بصیر در فرآیند تعلیم و تربیت و مؤثرترین عنصر در تحقق مأموریت‌های رسمی کشور است». با توجه به کاستی‌هایی که در عملکرد هر یک از عناصر دخیل در آموزش و سایر فناوری‌های آموزشی در امر تعلیم و تربیت در همه کشورها وجود دارد اما عملکرد خوب هر نظام آموزش و پرورش، مرهون وجود معلمان توانمند و خلاق و دلسوز و جامعه معلمان آن کشور است. مرحوم احمد صافی اسوه‌ای از علم و عمل جامعه معلمان ایران است که توانست با خلاقیت و اخلاص و دانش این کمبودها را جبران کند. ایشان با بیش از شش دهه سابقه در سطوح مختلف آموزش و پرورش از معلمی در مدارس ابتدایی تا تدریس در مراکز تربیت معلم و دانشگاه‌های علوم تربیتی کشور، الگوی اخلاص و تأثیرگذار تربیتی بود. مرحوم صافی متولد سال ۱۳۱۶ از گلپایگان بود و در سال ۱۳۳۴ از دانشسرای مقدماتی دیپلم گرفت و بعد از

۵ سال تدریس در شهرهای استان لرستان در دانشسرای عالی تهران پذیرفته شد. سپس در سال ۱۳۴۴ در رشته آموزش ابتدایی لیسانس گرفت و بعد از دو سال در رشته راهنمایی و مشاوره دانشگاه تربیت معلم (کارشناسی ارشد) قبول شد و در سال ۱۳۴۸ به عنوان دانشجوی ممتاز فارغ‌التحصیل گردید. بعد از آن حتی تا اواخر عمر با برکتشان با تدریس در دوره‌های مختلف آموزش عمومی و دانشگاه‌های معتبر کشور به تربیت هزاران نفر از دانش‌آموزان و معلمان این کشور پرداخت و علاوه بر آن با تألیف ۳۲ عنوان کتاب و بیش از ۱۰۰ مقاله، تجارب و دانش خود را گسترش داد. در ضمن ایشان از سال ۱۳۵۸ تا سال ۱۳۶۰ به‌عنوان اولین دبیرکل شورای عالی آموزش و پرورش بعد از انقلاب اسلامی و در سال‌های ۱۳۶۲ تا ۱۳۶۳ هم به‌عنوان معاون آموزشی وزارت آموزش و پرورش به این نهاد تأثیرگذار خدمت کردند. علاوه بر آن ما مفتخر به عضویت فعال ایشان در تحریریه فصلنامه «گنجینه دارالفنون» از ابتدا (۱۳۹۶) تاکنون بوده‌ایم. دانش همه‌جانبه‌نگر در تعلیم و تربیت اخلاص، تواضع و منش والای ایشان همیشه مجموعه ما را هدایت‌گر و کمک‌کننده بود. به‌طور قطع ایشان یکی از معلمان بزرگ تاریخ تعلیم و تربیت کشور و الگویی اندیشه‌ورز برای ما معلمان است و فقدان ایشان هم ثلمه‌ای برای این نهاد و جامعه معلمان ایران اسلامی می‌باشد. امیدواریم با اشاعه منش و اخلاق ایشان بتوانیم یاد و نامشان را گرامی بداریم. لذا به مناسبت درگذشتشان در چهاردهم آذر ۱۴۰۱ در این شماره، پرونده ویژه‌ای را تهیه کرده‌ایم که به‌خوانندگان محترم تقدیم می‌گردد. روحشان شاد.

غلامرضا حمیدزاده*

*E-mail: gdarulfunun@gmail.com